EILĖS

IR

DAINOS

Knyga ir Laida
:: Antra ::

Kaina 35 centai

KLAIDŲ ATITAISYMAS.

Ant viršelio ir ant antgalvinio puslapio vietoje: "Knyga ir laida antrą" turējo būti: *Knyga antra, laida pirma.*

Joanna Tamašauskaitė
(Lakštutė)

EILĒS IR DAINOS

Knyga ir Laida

:-: Antra :-:

Parašē ir Savo Lēšomis Išleido

Joanna Tamašauskaitē (Lakštutē)

Spauda "Darbininko", 242-244 Broadway So. Boston, Mass.

ILGU MAN.

Širdis trokšta į savo šalį;
Mintys, kur vedat jūs mane?
Apie šviesesnę savo dalį
Svajoju tiktai kaip sapne.
Štai rodos aušta jau aušrinē;
Toks tykus, gražus rytmetys,
Ir greitai gal atgis krutinē,
Nes linksmai čirška vieversys.
Dangaus mēlynē, tokia tyra,
Jau nublaškytas debesys,
Ir ašaros džiūsta, nebyra,
Nyksta, jau dingsta liūdēsis.
Toli žvaigždelē ten žibčioja,
Turbūt tai laimē merkia man,
Lyg kruta, eina ir sustoja,
Oh! eik žvaigždute, eik kraštan.
O ten saulutē meiliai šviečia,
Žolių žydi pilna lanka,
Ir atsilsēti mane kviečia,
Glosto kokia švelni ranka.
Kaip čia malonu ant rankelių,
Senos močiutēs Lietuvos,
Priglausti galvą ant jos kelių,
Išgirst žodelį paguodos.

Bet man tēvynē štai atsako:
"Duktē, kur buvai taip ilgai?
Parnešei prie manęs tik kapą,
Nes jēgas svetur praradai.

Tie nēra tikri mano sūnūs
Kurie nuo manęs bēg svetur;
Auginau sveikus sau galiūnus,
Štai jie silpni grįšt iš kitur.

Tai-gi, nereik dabar man tavęs, —
Tingējai tu man padirbēt,
Svetur sveikatą tu praradęs,
Grįšti prie manęs pasilsēt?"

Nepyk močiute, aš nekalta,
Prispausta vargo aš ējau:
Turtuoliai valgē duoną baltą
O aš į juos tik žiūrējau.

Ir dar turējau jiems tarnauti,
Alkana dykai dirbau jiems;
Aprēdo negalējau gauti,
Dar reikē galvą lenkt visiems.

O jau kad dirbti del tēvynēs,
Nebuvo progos man visai,
Čia caras spaudē prisimynęs,
Nedavē šviesos mums jisai.

Apverkus savo aš nedalį,
Iškeliavau iš Lietuvos,
Ir ten atradau laisvą šalį,
Pradējau dirbti kiek del jos.

Bet širdis mano ten nerimo,
Ir grįšti laukiau tik progos,
Kaipo žuvelē be gērimo,
Taip džiūvau aš be Lietuvos.

Nepyk močiute, bet aš veikiau,
Nors ir svetur gyvendama,
Praradus jēgas viską peikiau,
Lietuvą atsimindama.

Aš dirbau tiek, kiek spēkos leido,
Del labo brangios Lietuvos,
Ir dažnai ašaro's nuo veido
Nedžiūvo atminus ant jos.

Už tavo kalbą visur stojau;
Gyniau šventas tavo tiesas;
Laisvei takus gēlēmis klojau,
Darban kviečiau drauges visas.

Istoriją stengiaus pažinti,
Atidžiai skaičiau jos lapus,
Ir praeitį tavo garsinti,
Šlovingų didvyrių kapus;

Kurie už tave kraują liejo,
Kariavo šimtmečius kelis,
Ir noriai galvas savo dējo,
Gindami vardą tavo vis.

Apdainavau tave kas dieną,
Nors ir liūdna visad buvau,
Ir ritos ašara ne viena,
Kada tik tave atminiau.

Daineles pyniau tau iš jausmo;
Lapeliais liaurų jas kaišiau;
O kada buvo jos iš skausmo,
Tada su ašaroms maišiau.

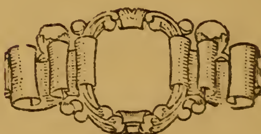
Priimk močiute, tat varguolį,
Ant savo rankų pasilsēt,
Pataisyk man ant kapų guolį
Ir leisk ramiai akis sudēt.

Ten pasilsēčiau ant krutinēs
Brangios žemelēs Lietuvos,
Nes juk aš dirbau del gimtinēs,
Tad leisk numirti nors prie jos.

Švelnus vējalis kapą mano
Kas dieną glostytų meiliai;
Paukšteliai ieškodami peno
Gal apraudotų jie gailiai?..

Viltie! viltie! ar neužvilsi
Ar išsipildys šie geismai?
Audra galvoje ar nutilsi?
Apleiskit mane jūs skausmai!

Spalio 23, 1917
Kewanee, Ill.

IŠVAŽIUOJANT IŠ LIETUVOS.

Prispausta vargo, kaip kiti,
Ir aš ējau iš Lietuvos;
Ta diena buvo man karti,
Oi! neužmiršiu niekad jos.

Tai buvo šventē Sniegēnos,
Tada aš Girdiškyj buvau,
Šventą paveikslą Marijos
Kartą paskiausį atlankiau.

Apleidžiant tēvelio namus,
Maniau, kad plyš mano širdis,
Apžvelgus kartą dar anus,
Ašaros užtemdē akis.

Iš po kaitrios gana dienos
Smarkus lietus ir su griausmu
Nuprausē veidą velēnos,
Ir visiems buvo gan linksmu.

Tik man vienai buvo liūdna,
Apleisti reikia namelius,
Keliauti kur už vandenų,
Atsisveikinus prietelius.

Tēvelis ir sesuo miela,
Jie verkē per dieną čielą,
O mano širdis ką jautē,
Niekas negali suprasti.

Dar susirinko jaunimas,
Ūžia, dainuoja, linksminas,
O mano širdis gelia taip,
Tik plyšti rodosi jai reik.

Sesutę apsikabinau,
Savę ir ją tik raminau,
Bet jaučiau nebmatysiu jos,
Nei tēvo lig gyvos galvos.

Aplaisčiau ašaroms takus,
Visus kalnelius ir laukus;
Apleidžiant savo namiškius
Ir anuos kvepiančius miškus.

Ką tik aušrelē tekējo,
Namiškiai manė lydējo
Per lanką žolių žydinčių
Ir lauką rugių ūžiančių.

Rugeliai ūžē, šlamējo,
Taritum man ką kalbējo,
Vasilkos galvutes lenkē,
Rodos, kad sudiev, man sakē.

Ant kapų kaip pasisukau,
Nei tako jau nebemačiau;
Matutēs kapą atlankiau
Ir jai sudievu pasakiau.

Maniau, užželsite, takai,
Gal nebmatysiu jūs, kapai!
Nei motinēlēs mylimos,
Nebelankysiu kapo jos.

Oi sunku buvo atsiskirt,
Rodos geriau būtų numirt,
Ir pasilsėti ant kapų
Šale močiutės palaikų.

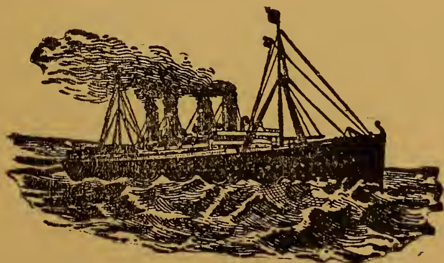
Apleidžiant mylimus kapus,
Susuko viesula lapus,
Tariau: kaip lapus sukūrys,
Taip mane likimas blaškys.

Neapsirikau, buvo taip,
Ilgėsiu susirgau beveik,
Rodos, senai iš Lietuvos,
Bet negaliu užmiršti jos.

Kaip veidrodyj aš ją matau,
Ir tą gerai jau supratau,
Kad tas tiktai nemyli jos,
Kuris prie išgamų pristos.

Ką toliau aš čia gyvenu,
Tankiau tėvynę atmenu;
Kaip žolė be saulės šviesos,
Taip džiūstu aš be Lietuvos.

Birželio 9, 1917.
Kewanee, Ill.

ANT DRAUGO KAPO.

(Skiriu a. a. klierikui B. Ambrozevičiui)

Išdygo gēlē, pražydējo,
Daugumui džiugino akis,
Bet šalna vasaroj' užējo
Ir sunaikino, kaip vagis.

Sušalo jos jaunutis žiedas,
Galvutę nulenkē žemai,
Šalna beširdē ir be gēdos,
Išnaikino ją amžinai!

Nenori niekas jos matyti,
Į žemę užkasē giliai,
Nereikia niekam nei atminti,
Nēr kas apverktų ją gailiai.

Tu, mielas draugai, pakol gyvas
Visur taip buvai sugadnus,
Dabar, tai matant, ima dyvas,
Kad pamiršt draugai kaip kitus.

Nēr kas lankytų tavo kapą,
Nei paminēti nēra kam,
Jis ilsis žemēj, visi sako,
Nereikia nieko dabar jam.

Bet užkukuok nors tu gegele,
Tavo balselis toks skardus!
Gal bus lengvesnē jam žemelē,
Ir ne taip ilgu gal jam bus?..

Tu, neatsiekęs tikslo savo,
Turējai žengti į kapus:
Pačioj jaunystēje tavo
Iškeliavai į anapus.

Mokykloje tu prasēdējai
Visą jaunystę; tu vargai
Ir nieko gero neturējai,
Nes mokslo baigti negavai.

Ilsēkis draugai tad žemelēj,
Užbaigti jau tavo vargai;
Lai apgiedos tave paukšteliai,
Nors užmiršo visi draugai.

Tu nenorējai čionai mirti,
Bet juk ne tavo tai valia,
Reik nuo pasaulio atsiskirti,
Ilsētis žemēs patale.

Norējai Lietuvos žemelēj
Numirti nors tarpe savų,
Dabar svetimoje šalelēj,
Ilsēkis užmirštas visų.

Sausis, 1917,
Kawanee, Ill.

NUSIMINIMAS.

Oi! skriskite mintys nuo manęs nors kartą
Ir duokit varguolei nors kiek pailsēt,
Gana mano širdis skausmuose pakarta,
Duokit nors minutę jai atsidūsēt.

Auksinēs svajonēs niekad neįvyksta,
Tik sielą jos spaudžia ilgai ir labai,
Laimingų dienelių akys neišvysta,
Ir neišvys, nes jau netoli kapai.

Darželis ramybēs del manęs nežydžia,
Nęr jo ką ieškoti, nerasiu visai,
Tik ilgēsis vienas visur mane lydžia,
Niekur neapleidžia varguolēs jisai.

Jaunystēje gero nieko neturējau,
Klajojau po svietą, kaip paukštis, viena,
Į laimę ištolo su vilčia žiūrējau,
Maniau ir del manęs gal išauš diena.

Bet aš apsivyliau, laimē mano žuvo...
Ir džiaugsmo pasaulēj nerandu visai,
Gailu man jaunystēs, kurios kaip nebuvo,
Atminimai vieni nyksta, kaip sapnai.

Kodel-gi, Dievuli, vargdieniui tu laimēs
Nors vieną dienelę nedavei patirt,
Jis visad suspaustas vargelių ir baimēs,
Ar-gi jam taip skyrei gyventi ir mirt'?

Tai kam-gi, Augščiausis, siuntei jį ant svieto
Ar tiktai po kojų painiotis kitiems?
Bet ne, juk Tu duosi del vargdienio šito
Laimēs nors kąsnelį, kur nieks neatims.

Nenoriu aš skarbų, deimantų, nei auksų,
Nei kokių gērybių nei svieto garbēs,
Sveikatos, ramybēs nuo Tavęs aš lauksiu,
O be jos man turtai, ką-gi jie padēs?!

Tai ir bus ta laimē, kurios nieks atimti,
O ypačiai duoti, nieks kitas negal,
Tu tik vienas gali žmogų suraminti,
Suteikti jam laimę ir džiaugsmą atgal.

Tvērējau pasaulio, Valdone žmonijos,
Mes Tavo rankose gyvenam visi,
Tarnauja Tau dvasios dangaus karalijos,
Ir mes lauksim kolei mus ten nuvesi!

Sausio 18, 1916,
Valparaiso, Ind.

* * *

NUSIMINIMAS.

Sudiev! tau mylima jaunystē,
Kurioj praleidau daug vargų,
Štai jau ateina ir senatvē,
Kuri neleis dirbti darbų.

Sudiev! jums draugai mano mieli,
Reik atsisveikint su visais,
Kur dingo laimē, kam apvylē
Sakē neskirsis su jaunais.

Sudiev! jums jēgos mano brangios,
Jūs, džiaugsmas, viltis, sveikata,
Kaip debesēlis nuo padangēs
Išnyksit, būsiu kaip ne ta.

Sudiev tau gražusis pasauli
Jau reiks keliauti į tenai,
Sudiev tau maloni saulē,
Man nebešviesi amžinai!

Sudiev žemelē numylēta,
Su kalnais, upiais taip gražiais!
Tau tēviškē senai regēta
Su senais draugais taip meiliais!

Jau kūnas mano kaipo rūbas,
Kuris dēviamas mainosi,
Jau netarnauja senas ūpas,
Ir mintis galvoj maišosi.

Kas dieną džiūstu, kaipo lapas
Vējalio blaškomas visur,
Greitai priglaus jau mane kapas,
Tada nebreikēs skurst svetur.

O vargšē mano tu galvelē,
Neturiu tavęs kur priglaust,
Kaip daužoma jurēj valtelē,
Niekas nemano jos užjaust.

Be tēviškēs ir be namelių,
Be prietelių, be giminių,
Nei meilių žodžių nuo tēvelių;
Oh! bet juk daug yra tokių.

Yra daug, kurie kenčia vargą,
Bet nedejuoja taip, kaip aš:
Sako: — gerai ant svieto margo,
Nors visą amžių vargą neš.

Tad liausiu ir aš bedūsavus,
Tylēsiu užmerkus akis;
Nieko negelbsti aimanavus,
Žiūrēsiu ką svietas sakys.

Bet jei liūdnumas spaudžia širdį,
Ašaros ritas iš akių,
Ir nieko gero nesigirdi,
Tai ar aš kalta, kad verkiu?

Rugpjūtis, 1916,
Gary, Ind.

* * *

AMERIKOS LIETUVAITEI.

Ar tau, sesutē, teko matyti,
Kaip kregždē lizdą moka lipyti?
Ji su snapuku atneša molį,
Jei nēra arti, atneš' iš toli.

Sienas ji dailiai išmuravoja,
Paskui ir vidų minkštai iškloja;
Piririnkus neša toli iš laukų:

Plunksnų, samanų arba ir plaukų.
Kiek ten jai vargo tenka patirti!
Jei nor lizdelį gerą padirbti;
Paskui patytē eina perēti,
Patinuks maisto paieškinēti.

Parnešęs slieką patytei duoda
Ir taip jiems vargti nenusibodo.
Jis visad linksmas vaikučių laukia
Ir prisimerkęs giesmelę traukia.

O tu, sesutē, ar esi tvirta?
Ar veiki kas tau yra paskirta?
Gal tik po šokius tu vaikštinēji,
Ant niekų laiką praleidinēji.

O gal po teatrus lankais kas dieną,
Neši žydeliui centą ne vieną,
Kokį ten gerą manai išmokti,
Nebent vaikinus erzinti, šokti...

Juk ir ant teatro reikia nueiti,
Arba pas draugę kada užeiti,
Bet ne kas vakars tenai sēdēti,
Žydeliui centus kešenēn dēti.

Lietuvoj motē sau mirtį šaukia,
Rankas ištiesus pagelbos laukia,
Baidyklē badas į akis žiūri,
Grašelio duonai pirkti neturi.

Imkie paveikslan mažą paukštelį,
Kaip jis daboja savo lizdelį:
O tau tēvynē visai nerūpi,
Tu gaudai vējus, kaip šapus upē.

O! brangi draugē, negaišink laiko
Ir nepasiimk tu darbo paiko,
Kam tu, sesute veidą teplioji,
Ant niekų brangų laiką eikvoji?

Juk, tokia graži, tu lietuvaitē,
Tu ne anglikē, nei žydelkaitē,
Tai kam tu miltais savę miltuoji,
Prieš gamtos teises kam-gi kovoji?

Kokią Dievs siuntē, tokia paliksi,
Jei skyrē laimę, tu ją sutiksi,
Bet dēlei miltų jos nesurasi:
Veikiau grožybę savo prarasi.

Palikai draugę Lietuvoj, sesę,
Ar tokia, kaip ji tu dabar esi!
Ji baltu veidu, skaisčiai raudona,
O tu nuo pudro — ruda, geltona!

Nuēdē odą miltai nuo veido,
Prigimta grožē tave apleido,
Kur tavo protas sesutē yra?
Ir dar tu nori gaut gerą vyrą.

Miela sesute, tai tuščias noras,
Vaikins ne pirklys, tu ne tavoras,
Jis ne į miltus ant veido žiūri,
Bet kokią širdį ir protą turi.

Žinoma, yra tokių vaikinų,
Kur nutepliotų ieško merginų,
Bet kokia nauda iš tokio vyro
Jo galva tuščia, kaip puodas yra.

Jau katras cacą tiktai sau renka,
Toks supratimą teturi menką: —
Katras į protą vesdam's nežiūri,
Tai tas ir patsai maža jo turi.

Žiūrēk sesutē į tą paukštelį,
Kaip jis lipina savo lizdelį,
O tu nenori kiek padirbēti,
Savo tēvynei nors kiek padēti.

Geriau vaikinams nori patikti?
Sesutē! gali tuom apsirikti,
Doras vaikinas žiūri į širdį,
Ne į nuteptą veidą... ar girdi?

Perskaityk istoriją Lietuvos,
Gal tada pamēgsi dirbti del jos,
Imk nuo paukštelio pavyzdį gerą,
Dirbk del tēvynēs, nes tau pridera.

Gal pasakysi, kad tu nemoki?
Tas neišteisin žmogų nei kokį,
Turi prie mokslo atvirą kelį,
Delko nemokais nors po biskelį?

Ilgais vakarais ką veiki, miela,
Kokioj draugijoj ramini sielą?
Kam iš to nauda, tau, ar tēvynei,
Jei kur prie žydo sēdi lindynēj

Į paiką teatrą krutantį žiūri,
Ir savo akis gadinti turi,
Geriau paskaityk dorą knygelę,
Kuri sustiprins tavo galvelę.

Ir iš to naudą gerą turēsi,
Nei ant senatvēs nesigailēsi;
Laikraštis, knyga lavina protą,
Blogą ir gerą žmogui nurodo.

Tai-gi, sesutē, skaityk kasdieną,
Tu knygoj rasi draugą ne vieną,
Iš ten pasemsi sau dvasiai peno,
Žinosi, kaip, kur svietas gyvena.

Miela sesute, tu lietuvaitē,
Būk visad rimta, dora mergaitē,
Nevaikyk madų, dēvēk tu dailiai,
Kiekvienas žiūrēs ant tavęs meiliai.

Nenešiok trumpo tu andaroko,
Lig pusiau blauzdų, kaip tik ant juoko,
Dar pakabinus po pat pažastų,
Iš šalies žiūrint, tai baisiai šlykštu.

Trumpas sijonas mažai mergaitei,
Ne tau, suaugusiai lietuvaitei,
Atmink, kad eini kasdiena senin,
O andaroką kerpi vis trumpin.

Siūdama, nerauk visokias pynes,
Nesek tu pliuškių šitos gadynės,
Kas sau kaip nori, taip tegul rēdos,
Nes jos žydelkos neturi gēdos.

Įsiūk rankoves į savo bliuzę,
Pridengk krutinę, nors ligi pusę;
Juk tu neeina lošti kur teatrą.
O gal taip manai priviliot "Petrą."

O tu nežinai, kad "Petras" rausta,
Pusnuogę matant, jam ausys kaista,
Geriau tu, sese, apsivilk dailiai
Tada ir Petras pažiūrēs smailiai.

Šokdama salēj nekramtyk gumą,
Tau rodos, kad tas priduod' gražumą,
Bet kiek tu dulkių kartu prarysi,
Kad šnekēdama gumą kramtysi.

Tas yr' nesveika, — dar ligą gausi,
Jeigu valgyti dulkių neliausi;
Apsvarstyk viską, ką tik darysi,
Tad miela sese niekur neklysi.

Mielos sesutēs! tik nesupykit,
Ir mano rodos jūs paklausykit,
Tada matysit, kaip bus malonu,
Kad tarp lietuvių nebebus monų.

Lapkričio 7, 1917,
Kewanee, Ill.

FANTAZIJA.

Oi! ateis tokie laikai, —
Vyrai gims, o ne vaikai,
Ir už metų laiko ves,
Vienas kito jie nemes.

Kaip bus mēnesio seni,
Eis arti laukų vieni
Ir puikiausiai dirvas ars,
Su kaimynais nesibars.

Mokytis jiems nereikēs, —
Užgimę tuojau šnekēs
Ir gražiausiai jie rašys,
Pamokyti neprašys.

Cicilikų tad nebus,
Jie į "rojų" nusigrūs,
Už tai nebebus vaidų,
Neniekys vieni kitų.

Stiklo namus tada lies,
O mokyklų nereikēs,
Nes mokyti visi gims,
Skaitys knygas, kaip paims.

Išradējais visi bus,
Žinos ar toli dangus,
Ant ten plyno tiltą ties
Ir elektrika apšvies.

Tada žmonēs nei nemirs,
Viens kito nepeiks nei girs,
Meilēje visi gyvens,
Taip ilgai, pakol pasens.

Neturēs nei kapinių,
Keliaus dangun traukiniu,
Tenai giesmes jie giedos,
Dievo garbint nenustos.

O ant žemēs, kurie liks,
Gyvens ilgai, kol patiks,
Kaip gyventi nusibos,
Tad ir jie dangun važiuos.

Duonos kepti nereikēs,
Miltus ant saulēs padēs,
Tuojaus duona gatava,
Riek ir valgyk su kava.

Sviesto taip-gi nereiks dirbt',
Nei parduoti nei jo pirkti,
Tik mašiną paklebenk,
Sviesto kiek nori gabenk.

Gyvulių jie nelaikys,
Del mēsos jų nežudys,
Nes karveliai patįs lēks
Ir po pečium pasislēps.

Kaip tik valgyti norēs,
Tik po pečium pažiūrēs,
Štai karveliai gatavi,
Po pečium laukia tave.

Nereiks virti nei sriubos,
Čia pat kerčioje stubos
Puikus puodas ten stovēs,
Dvyliką šriubų turēs.

Kokių tik nori sriubų
Vieną atsuk iš šriubų,
Ir kokią mēgsti tiktai,
Valgyk kaip tik bematai.

Upeliai pienu tekēs,
Maudytis į jį galēs,
Keptos žuvys tenai plauks.
Kad tik imtų jas kas lauks.

O žmonių gražumas bus,
Saulēs šviesa tems prieš juos.
Kaip kūdikiai nekalti
Ir kaip aniolai balti.

Teatrų visai nerašys,
Nes jų nieks nesimokys,
Kaip artistai tik ateis
Ant scenos tuojaus sueis,

Uždanga atsidarys,
Štai artistai ims vaidys
Ir viską gerai mokēs,
Taip, kaip iš knygos kalbēs,

Merginos kad užgiedos,
Tad visi paukščiai raudos,
Ir žvēreliai iš kalnų
Bēgs paklausyt tų dainų.

Muzikantai kad užgrieš,
Tad visa žemē drebēs,
Taip klausytis bus gražu,
Visi užmigs pamažu...

Lapkritis, 1917,
Kewanee, Ill.

* * *

IŠ FLORIDOS.

Tēvynē mano numylēta!
Tu bočių prakaitu aplieta!
Nors svečio šalis ir auksuota,
Bet gimtinē man Dievo duota,
Tēvynēje man daug geriau!

Nors čia vietelē stebūklinga,
Su palmių medžiais ji turtinga,
Bet nēr šaltinių nei upelių,
Nēr puikių kalnų nei lankelių,
Kuriuos Lietuvoje mačiau.

Namo, namo iš tos šalelēs,
Kur palmių medžiais vien turtinga,
Aš pasiilgau tos grinčelēs,
Kuri man buvo taip meilinga!
Ir man ramu buvo tenai.

Nenoriu niekaip čia gyventi,
Su metais reiktų čia pasenti,
Kad ir juodą duoną valgiau aš,
Bet vistiek atgal ten mąne neš,
Tenai į Lietuvą mielą.

Floridoj gyvą uodai ēda
Ir atsiginti nuo jų bēda,
Uodams sukandus drugys krečia,
Atsigausi tik dieną trečią
Ir lauksi tiktai mirties.

Lietuvoj giesta vieversēlis;
Šēmais jauteliais artojēlis
Dainuodams aria dirvą kietą,
Nors kakta prakaitu aplieta
Jis jaučiasi laimingas ten.

Dirbtuvēs dūmai netroškina,
Maistą sau sveiką pats gamina,
Darbo per žiemą jis neieško,
Linksmas važiuoja kirsti miško,
Ten jam pavojus negręsia.

Tēvynē mano numylēta!
Brangiausi man už visą svietą,
Nemiela niekur man buvoti,
Tik trokštu Tēvynēn važiuoti,
Nes aš ją myliu amžinai.

Tave, brangiausi, aš mylēsiu,
Kur tiktai eisiu vis minēsiu,
Nors ir už kalnų kur uolinių,
Arba už laukų akmeninių;
Mylēsiu pakol gyvensiu!

Rugsējo 10, 1917,
Jacksonville, Florida.

VINCUKAS.

Mūs Vincukas yra doras,
Kad ir biaurus kada oras,
Eina jisai į bažnyčią,
Kad pamatyti ją tyčia.
Jis ten melstis neketina,
Nes jam rūpi tik mergina;
Tiktai žiūri vis į šoną,
Ar nepamatys kur Oną.

Už piliorius atsistojęs,
Žiūr' į Oną išsižiojęs,
Nuo altoriaus atsikreipęs,
Žiūr' į Oną persikreipęs.
Jam nerūpi tenai malda
Prie To, Kursai visus valdo,
Traukte akis trauk į šalį
Kur Onutę matyt gali.

Bet Onutē jo nemato,
Aukštą kalnierių pastato,
Meldžias, žiūri į altorių,
Ji nežvalgos pro piliorių.
Susidējusi rankutes
Ir nuleidusi akutes
Eina už pat klaupkų galo,
Ir stačiai prie Dievo stalo.

Kas nedēlią Dievo Kūną
Valgo, kaip paprastą duoną;
Ji taip daro, kaip jai tinka,
(Bet... tas nelabai pritinka) .

O ketvergo kaip sulaukia,
Su vaikinu teatran traukia,
Tad Vincukui širdis tirpsta,
Tą pamatęs, vos nevirsta.

O subata kaip ateina,
Ona "altorijon" eina;
Ten per naktį ūžia, šoka,
Nors ir lekcijų nemoka.

Dar vaikinas ją parlydžia,
O Vincukas to pavydžia;
Vakarais jis ją daboja,
Nes jam miegas ne galvoje.

Norint jam kas-žin ką duotum,
Jo akių nesuklijuotum,
Nes jo mintys prie Onutės,
Kuri kaipo katė putės.

Jos sijonas veik lig kelių,
Trys žiedukai ant pirštelių,
Kepurė su kutu juodu,
Nutepti skruostai abudu.

Jau Vincukui veidas balo,
Nors kita draugė jam kalo,
Kad jis paliautų svajojęs,
Sveikatą savo eikvojęs.

Kartą buvo vakarėlis,
Moksleivių draugų būrelis,
Oną žaislus vest nuskyrė,
(Ji mokanti pasigyrė).

Bet kaip reikē, iš to strioko,
Žiūri kad visai nemoka,
Tad pradējo šokti "džiką"
Nors moksleiviams nepritiko,

Nes buvo gavēnios laikas,
Šokdam's pasirodai paikas,
Tad Vincukui nepatiko,
Neužganēdintas liko.

Bet cicilikai jį pjovē,
Juokties iš jo nesiliovē,
"Vincai, kodel tu nešoki?
Nebent tu visai nemoki?!"

Vincas tarē, "tas man nieko,
Juk tai šokti nēra grieko,
Bet kam tikinčius išjuokti,
Geriau gavēnioj nešokti."

Cicilikai didžiau šaipēs,
Ir šokdami prieš jį kraipēs,
Šydino kaip tik galējo,
Jam visaip išmētinējo:

"Juk ir Ona katalikē,
Ji sakos ne cicilikē,
Eina ji ir į bažnyčią,
O gavēnioj' šoka tyčia."

Vincas Oną taip mylējo,
Kad iš meilēs mirt žadējo,
Bet Sofija pasikišo,
Iš džiaugsmo viskas pamišo.

Vincukas Gary'n atvyko
Ir Sofiją susitiko,
Ji kažįką jam pasakē,
Vincui įkrito į akį.

Ir nedyvai, nes Zosikē,
Labai daili yr' mergikē,
Graži, rimta ir protinga,
Kokia Vincui reikalinga.

Dabar jau Vincukui opą
Širdies, ne taip labai sopa,
Nes Zosikē mēlinakē
Jam patinka, pats man sakē.

Dar turēčiau daug kalbēti,
Bet geriau plunksną padēti;
Šianakt man prisisapnavo,
Kad jis... nei Zosēs negavo.

Negaliu tikrai sakyti,
Nes man neteko matyti,
Bet girdējau kad Vincukas
Dabar apie Bronę sukas...

Balandis, 1916,
Valparaiso, Ind.

(SKIRIU P-NUI A. RUKUI.)

Draugai! ar girdi?
Ramyk sau širdį,
Nevisad šiaurys pūs;

Praeis ta vētra,
Vēl užstos giedra,
Per amžius taip nebus.

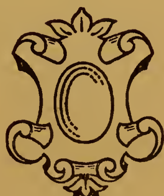
Išauš dienelē,
Užšvies saulelē,
Paguos širdelę "ji."

Sužeistą sielą
Užgydis miela
Užstos laikai nauji.

Prašvis aušrinē
Atgys krutinē,
Paliksi tu ramus,

Kaip išsvajota
Nuo Dievo duota,
Atjaus Tavo skausmus.

1917
Kewanee, Ill.

BAIGIANT METUS.

Sudievu! senasis meteli,
Sudiev! sudiev, tu žilbarzdēli,
Kodel taip greitai pasenai,
Tik vienus metus gyvenai.

Ar vargų perdaug tu kentējai,
Gal smarkūs daužē šiaurēs vējai?
Juk nieko dar nepažinai,
Ir jau taip greitai pasenai!

Ar tau pasaulis nepatiko,
Kad svietas nemandagus liko!
Palik pas mūsų dar metus,
Gal atmaina kokia nors bus.

Tai jau neliksi tu meteli?
Užleisi greitai kitam kelį,
Laiko turi valandas tris,
Kas sulaikyti tave drįs!?

Štai jau devinta valanda
Ir mano paskiausi malda,
Lik dar, seneli, nors trumpai,
Juk ten toke šalti kapai!

Dvylikoj varpai atsilieps,
Aidas savyj tave paslēps
Ir žūsi užmaršos bangoj,
Nieks nebminēs tavę rytoj.

Paliksi visus senesnius,
Nuneši po vienus metus,
Užtai nieks tavęs nemylēs
Ir retai kada teminēs.

O tas po tavęs, kuris stos,
Po metų pas tave važiuos,
Ir vēlei visi po metus,
Per jus senesnis svietas bus.

Ir taip pamažu, pamažu,
Tau rodos kad taip ir gražu,
Jau matai yr' toki mada
Ir atsibeldęs, kaip kada,

Paimsi visus mus iš čia,
Ne tai išlengva, bet riščia,
Ir nebegrįšma iš tenai,
Ant amžių, amžių amžinai!..
Gruodžio 31, 1917,

Kewanee, Ill.

(SKIRIU NEPAŽĮSTAMAM DRAUGUI J. Z. SVIRŪNĒLIUI.)

O kaip linksma ir malonu
Ten kur kanklēs gaudžia,
Žaliam šile prie upelio,
Kur pušelēs snaudžia.

Tenai sakēs "Svirunēlis"
Paukščius pavaduojąs
Ir su kanklēmis duetą
Papunkčiui dainuojąs.

Aš norēčiau į tą šilą
Nors kartą nulēkti,
Ir tarp ūžiančių pušelių
Tenai pasislēpti.

Gal išgirsčiau švelnius tonus
"Svyrūno" dainelių,
Gal apleistų širdį skausmas
Tarp miško paukštelių.

O gal ir aš ten išmokčiau
Nuo jų dainas pinti
Ir nupynus vargšų širdis
Su jumis raminti.

Kad išmokčiau lengviais tonais
Dainelę sudēti,
Gal į mane gamtos mūza
Teiktūs prakalbēti.

Tad suprasčiau gamtos grožę
Ir Dievo galybę,
Apdainuočiau aš pasaulį
Su visa grožybe.
Aš pažinčiau visus medžius,
Jų vardus žinočiau,
O už kitus aš Svyrūną
Didžiau paguodočiau.
Nes Svyrunas daug reiškimų
Mąstančiam suteikia
Ir ūžimas jo lapelių,
Kaipo vaistas veikia.
Kad užeina širdies skausmas
Į medelius žiūriu,
Iš jų krutančių lapelių
Sau paguodą turiu...
Jei visas paslaptis gamtos
Galēčiau suprasti,
Tadą laimę gal del savęs
Galēčiau surasti;
O suradusi aš laimę
Visiems pasakyčiau,
Kur ir kaip laimēs ieškoti
Visus pamokyčiau.
O kad laimē čia ant svieto
Tik užviešpatautų,
Visi vargšų skausmai dingtų
Kankinti paliautų.
Gal ir man paliautų širdis
Skaudēti kasdieną,
Ir galva gal pasilsētų
Nors valandą vieną

Gal atsirastų nors vienas
Kas mane suprastų,
Ir užuojautos žodelį
Del manęs surastų.

Aš nenoriu didžių turtų
Nei-gi brangių rūmų,
Aš ieškosiu sau ramumo
Tarp žaliųjų krūmų.

Pasiskūsiu ten aš vargus
Nors girios medeliams,
O jei ir tie nesuprastų,
Tad raibiems paukšteliams.

Aš prašyčiau sakalėlio
Kad jis nedejuotų
Ir man nors ant valandėlės
Savo sparnus duotų.

Aš nulėkčiau į Lietuvą
Kur bėga Šešupė,
Gal man viską apsakytų
Nors ta srauni upė.

Kaip kentėjo mūsų broliai
Ar visi jie žuvo,
Gal juos skaistus vandenėlis
Matė kaip ten buvo.

Gal ne vienam ji vargdieniui
Ašarėles prausė,
Gal regėjo kaip del brolių
Priešas kapą rausė?

Ir išrausęs didžią duobę
Desėtkus ten dėjo,
Paskui negesytais kalkiais
Lavonus apliejo.

Aplankyčiau aš Lietuvą,
Nors degēsius josios,
Pasveikinčiau aš nors kapus
Tēvynēs brangiosios.

O našlaičius kur prie kapų
Jei aš paregēčiau,
Kaip galēčiau juos raminčiau
Kentēti padēčiau.

Jie išblyškę kenčia badą
Ir mirties tik laukia,
Nelaimingi našlaitēliai
Vien ašaras braukia...

Čia man širdį kas suspaudē
Nebgaliu kalbēti,
Nors ir labai nenorēčiau
Reik plunksną padēti.

Gruodžio 17, 1917,
Kewanee, Ill.

DIEVNAMIS.

(Skiriu seserei Bernardinai E. Kripaitei)
Kiek ten ramybēs ir saldumo!
Kiek ten paguodos ir linksmumo!
Ant svieto niekas neramina,
Tik viltis dievnamin vadina.

Ir čia aš karštą savo maldą,
Kelsiu prie To, Kurs visus valdo,
Ir nuo Jo paguodos sau lauksiu,
Prie kojų Jo aš lūpas glausiu.

Ir Dievo motinos prašysiu,
Prie Jos aš širdį nuramįsiu,
O ji užtars mane našlaitę
Ir priims u` žsavo tarnaitę.

O, Dievnami, mano ramume!
Į tave bēgu aš liūdnume
Ir tenai prie aukuro Tavo,

Sudedu visus skausmus savo.
Ten pasiskundžiu savo vargus,
O Tu laimini mano darbus,
Pareinu vēl linksma į namus
Ir mano gyvenimas ramus.

Nors karčios ašaros ten byra,
Bet visados malonu yra,
Ir širdis rodos kad atgimsta,
Visi rūpesčiai, skausmai dingsta.

Sausio 20, 1917,
Kewanee, Ill.

DARBININKO AMŽIUS.

Ir taip štai, brolau, met's po metų,
Po kovos skausmų ir verpetų,
Pajusim ant svieto mūs' nēra,
Išbaigę gyvenimo mierą;
Amželis taip ir pasibaigs!

Nekartą žmogus dar svajoja,
Ant savo likimo rūgoja,
Ir laukia, gal išauš rytojus,
Prašvis ant žemēs čia jam rojus,
O amžius taip ir pasibaigs!

Štai tik išaušo vasarēlē,
Tuoj parsikrausto vēl žiemelē,
Ir vēlei Kūčios ir Kalēdos,
Tie patys nuliūdimai, bēdos,
Taip amžius juk ir pasibaigs!

Štai vējas medžių šakas drasko,
Įdūkus vētra sniegą blaško,
Aplipina stogus ir namus,
Jau rodos svieto pabaiga bus
Ir amžius visų pasibaigs!

O tu, vargdieni, ryto kelsi,
Ir sniegą tą po kojų velsi,
Pakol duonos kąsnį uždirbsi,
Visokių vargų tu datirsi,
Ir amžius greitai pasibaigs!

Čia šaltis kankina begalo,
Ne vienam ausys net nušalo,
O kitiems rankos arba kojos,
Žmogus kol gyvas vis storojas,
O amžius ilgai jo nelauks!

Pareisi kartą iš dirbtuvės,
Bus tavo vargų užbaigtuvės,
Ir atsigulęs tu į lovą
Užbaigsi gyvenimo kovą,
Taip amžius tau ir pasibaigs!

Stovės pačiutė prie šalelės,
Nebglausi tu jos prie širdelės,
Ir ji raudos tavęs be galo,
O tavo kūnas štai užšalo,
Tai taip amželis pasibaigs!

Broliai, vaikai, pradės raudoti,
Prie kojų tavo ims dejuoti,
O tu anų jau negailėsi,
Ir ramiai grabe viens gulėsi,
Taip amžius mūsų pasibaigs!

Už tavo triūsą tu, vargdieni,
Gausi sau grabą popierinį
Ir visai mažas žemės plotas,
Vos šešių pėdų bus tau duotas,
Ot kaip mums amžius pasibaigs!

Tai mat, broleliai ko sulauksim!
Iš kur atėjom atgal trauksim,
Ir taip kaip niekas mes supūsim,
Kaip ir nebuvę čionai būsim,
Tai štai kaip amžius pasibaigs!

Kirmēlē tavo bus seselē,
O namai šaltoji duobelē,
Ir niekados šviesios dienos,
Tu nesulauksi nei vienos,
Tai bus kaip amžius pasibaigs!

Naktis amžinai ir naktis,
Saulutē daugiau neužšvis,
Ant amžių amžių amžinųjų,
Ant ilgų ir nepabaigtųjų,
Taip tai amželis pasibaigs!

Ir taip visi ne katras vienas,
Pabaigsim gyvenimo dienas
Ir niekas mūsų neminavos,
Tada jau kitas svietas stos,
Kaip mūsų amžius pasibaigs!

Bet jei bus geri mūsų darbai,
Didžiausieji tai bus skarbai,
Jie su mums kartu neužmigs,
Nors jie po mūsų pasiliks
Kaip mūsų amžius pasibaigs.

Atsiprašau jūs, moterēlēs,
Kitos iš jūsų pliotkorkelēs,
Jūs su liežuviais kitus plakat,
O svaigalus, kaip putrą lakat,
Juk amžius ir jums pasibaigs!

Aš nesakau jūs visos tokios,
Bet nekurios yra grajokēs,
Ir vaikštinēja kiems nuo kiemo,
Ar neužpundys kas gērimo;

Iškalėdojus visus kiemus,
Ir apkalbėjusios kaimynus,
Parėjus namo reik gulėti,
Nėr kada grįčios apžiūrėti.

Vyras parėjęs peklą kelia,
Nuo darbo jam net strėnas gelia,
O vakarienė dar nevirta,
Pačiutė lovoj serga girta.

Kurios ne tokios nesupykit
Ir ką aš kalbu, neklausykit,
Aš kalbu toms, kurios taip daro,
Ir nesulauks jos nieko gero,
Taip varge amžių ir pabaigs.

Sesės, meskim tą papratimą,
Apkalbas, svaigalų gėrimą,
Tada mus visas svietas guodos,
Lietuvė bus grožybė tautos
Ir amžius gražiai pasibaigs.

Sausio 6, 1918,
Kewanee, Ill.

* * *

MEILĖS AUKA.

Kad vieną naktį mėnulis žėrėjo,
Pro lapus medžių slaptingai žiūrėjo,
Amžina tyla aplink viešpatavo,
Tik lyg pridusęs balsas kur dūsavo.

Kas ten dūsavo, niekam nerūpėjo,
Po darbo žmonės ramiai sau ilsėjo,
Tik viens mėnulis vis didžiau jiems švietė
Ir į kelionę jaunikaitį kvietė.

Žvaigždės žibėjo, rodos, kad ką merkė,
Ar laimę būrė, o gal kartu verkė,
Likimas lėmė apie jojo dalį,
Bet ką?.. to niekas suprasti negali.

Ant kiemo šakotas klevas stovėjo,
Po juom mergaitė nuliūdus sėdėjo.
Ir tą tai naktį mylimas išjojo,
Į kurią šalį, jis pats nežinojo.

Jojo į karę jis iš savo valios;
Mylimas jojo apmiręs, išbalęs,
Nebaisu buvo jam galvą padėti,
Bet mylimosios nebgalės regėti.

Sudiev, neliūdėk, mano aniolėli,
Laimės žvaigždutė nurodys man kelį,
Žiūrėk mėnulis, kaip maloniai šviečia
Ir į kelionę skubėti jau kviečia.

Matai pasaulis jau skęsta kraujuose,
Nekalti žmonės tur braidžioti juose,
Einu padėti tą priešą sutrinti,
Pasauliui džiaugsmą, ramybę grąžinti.

Tave iš širdies niekad neišleisiu,
O jei numirsiu, už tave aš melsiu;
Jeigu Jo lemta bus man nesugrįšti,
Kas prieš likimą priešintis gal drįsti?

O ji lyg stiklo akimis žiūrėjo,
Žodžio ištarti visai negalėjo,
Vargiai suprato kas čia atsitiko,
Kodel mylimas taip ūmai išnyko.

Tada pabudus lyg iš sunkaus miego,
Rankas ištiesus į tą šalį bēgo,
Kur mylimasis ką tiktai nujojo,
Bet tiktai dulkes vējas ten nešiojo.

"Sugrįšk" sušuko, dar tarsiu žodelį,
Ar parašysi tu man nors laiškelį?
Bet tiktai lapai suūžē nuo vējo
Ir miške balso aidas nuskambējo.

Sugrįši ar ne, mylimas berneli?
Padovanojai juk tu man žiedelį,
O aš tau tyrą širdį paaukausiu,
Tave mylēti niekad nepaliausiu.

Paliko rūtos tą metą nesētos,
Pernykščios taip-gi liko neravētos,
Žoliums apējo, nugelto lapeliai,
Taip, kaip mergaitēs raudoni veideliai.

Dar vieną kartą atējo prie rūtų,
Kad ne taip ilgu ir ramiau kiek būtų,
Bet skausmas širdį jos spaudē be galo
Ir kasdien veidas vis didžiau jai balo.

Štai vieną rytą saulē užtekējo,
Lyg ugnies stulpai spinduliai išējo,
Žemelē vaisių šildoma gamina,
Bet ta saulutē ne visus ramino.

Liūdnai bažnyčios varpai suskambējo,
Rūtoms papuoštas lavonas gulējo,
Likimas nuo jos mylimą atskyrē,
Pačioj jaunystēj nuo skausmų ji... mirē.

Vasario 7, 1918,
Kewanee, Ill.

ILGU NAKTYJE.

Ilgu gyventi našlaitei ant svieto,
Vieni erškiečiai ant takelio kieto,
Kur auga rožēs, lelijos, gvazdikai,
Vaikščioja tenai turčiai ne mužikai.

Kodel liūdnumą suteiki, naktele?
Ilgu man, ilgu, oi skauda širdelę,
Atsiųsk, naktele, nors poilsį saldų,
Nors valandēlę nebus širdžiai graudu.

Naktis-močiute, suteik man sparnelius,
Aš aplankyčiau gimtinius namelius,
Gal visas skausmas apleistų krūtinę,
Kada išvysčiau mylimą gimtinę.

Gal motinēlē prie savęs priglaustų,
Meiliais žodeliais ji manęs paklaustų,
Ant jos rankelių ašaros nudžiūtų,
Gal mano skausmai ant visados žūtų?

Skaudžios svajonēs kankinti nustokit,
Nors tamsioj naktyj poilsį man duokit,
Ten Lietuvoje lygiai širdį spaustų,
Nēra močiutēs kas mane priglaustų.

Ant šaltų kapų užžēlis takelis,
Įgriuvo kapas, nukrypo kryželis,
Dvidešimt metų ten ilsis močiutē,
Gal ir kauleliai jau baigia supūti!..

25 Lapkričio, 1917,
Kewanee, Ill.

AMŽIAUS BĒGIS.

Eina valanods ir dienos,
Eina metai per metus,
Lieka tik šešēlis vienas
Ir atminimas skaudus.

Brangios dienos jūs auksinēs,
Kur praslinkot be naudos.
Veltui verkiu nusiminęs,
Jūs negrįšte niekados!

Išnykote jūs su vēju,
Nelikote nei pēdų;
Veltui raudu ir liūdēju
Tų nelaimių ir bēdų.

Juk tų auksuotų dienelių
Neturējau niekada,
Ir draugavau tiek metelių
Tik su vargais visada.

Tad negaila man praeities,
Kuri žūsta amžinai,
Bet man gaila tos jaunystēs,
Kuri nyksta, kaip sapnai.

Pasilik miela jaunyste,
Duok su tavim padraugaut,
Kol eisiu į amžinystę
Duok man laimēs paragaut.

Taip neilgai ji viešējus
Rengias apleisti mane,
Tiek daug kentēti padējus,
Tolinas nuo manęs ji.

Juk tu tiek daug man žadējai,
Sakei, kaip būsiu jauna,
Kodel man neištesējai,
Ar ne visi tą gauna?

Tu žadējai man linksmybēs
Šaltinį atidaryt,
Žadējai mielos ramybēs
Ir sveikatos neardyt;

Tu žadējai man ateičiai
Takus gēlēmis nuklot,
Žadējai sparnus atminčiai,
Kad lengviau būtų kovot;

Bet tu ir tą man žadējai,
Kad nereiks kovot visai,
O dabar pati regējai
Kad nuolat spaudžia vargai.

Kodel laike tu jaunystēs
Taip apvylei čia mane,
O, kam taip greitai senystēs
Dienas tu man vaidini?

Taip neilgai tegyvenau,
Nejaugi man reikēs žūt!
Nieko dar aš nepažinau,
Ir jau eiti žemēn pūt?

O skaudus tu apvylime,
Kam dar kankini mane,
Nelaimings mano likime,
Tu tik vienas ramini.

Sakai, — po šitų kelionių
Leisi kape atsilsēt,
Po visų skausmų, karionių,
Ten duosi atsidūsēt.

Gerai nors tiek, bet norējau
Ir čia laimēs paragaut,
Jaunystēje viltį dējau,
Bet matau nēra ko laukt.

Kas dieną vystu, kaip lapas
Ir spēkos mažēja vis,
Žemyn traukia, kvepia kapas
Ir rodos vadina jis.

Nelinksmina nei medeliai
Su savo rūbais puikiais,
Nei girių linksmi paukšteliai
Su žavējančiais balsais.

Nelinksmina nei darželiai,
Krūmai rožių visokių,
Nyksta jaunystēs meteliai
Tamsu daros ant akių.

Nervai irsta, dantys birsta,
Spēkos silpsta pamažu,
Kupra traukias, kakta raukias,
Jauniems žiūrēt negražu.

Jaunas juokias kaip "padūkęs,"
Senesnio nepaguodos,
O nemato, kad už meto
Ir jis senesniu pastos.

Vienas žysta, kitas vysta,
Trečias ką tik praded augt,
O ketvirtas, rodos, tvirtas,
Ilgai nereiks ir jam laukt.

Vieną veda, kitam deda
Tiktai ženklus ant kaktos,
Šiandien šitam, ryto kitam
Giltinē kelį pastos.

Širdis plaka, mēnuo teka;
Pakaušēje ant galvos
Plaukai slenka, nebužtenka
Pridengt plikę ant kaktos.

Kojos krypsta, nebevyksta
Lengvai žengti, kaip seniau,
Taip, kaip klišas rodos visas
Led tik velki strēnas jau.

Akys mirga, rankos virpa,
Rodos ne tie sąnariai,
Apetitas lyg kad kitas,
Nebevalgos taip noriai.

Ir taip eina po kaleina,
Kožnam vienam iš eilēs,
Lyg kad ratą suk išreto,
Liūdna žiūrint iš šalies.

Kūnas linksta, viltis dingsta,
Ar ilgai gyventi liks?
Noris bēgti pasislēpti,
Bet visur mirtį patiks.

Vasaris, 1917,
Kewanee, Ill.

NAŠLAITĒ.

Apleista našlaitē einu sau toliaus,
Nebēra tos širdies, kuri man užjaus;
Toli ant kalnelio yr' šalti kapai,
Kurs mane mylējo ilsis amžinai.

Kapai tie numinti, nēr' medžių, žolēs,
Nēra kas aptaisys, kas gēlēms užsēs;
Jei sparnus turēčiau, lēkčiau atlankyt,
Lelijų ten krūmą nešciau pasodyt.

Papūtus vējaliui lelija linguos,
Linguodama mielą veidelį bučiuos;
Bet tu, o mieliausis, tenai jau ilsies,
Ir niekad neglausi manę prie širdies.

O, žeme-žemele, maldauju tavęs,
Atēmei mieliausį, neužmiršk manęs,
Kaip šalti kapeliai ir mane priglaus,
Tada mano širdį skausmai nebespaus.

Spalis, 1917,
Kewanee, Ill.

ANT KAPŲ.

O! kapai, kapai, kapeliai šalti,
Jūs akmeniniai pamiklai balti,
Sustingę stūksot, žiūrēti liūdnu,
Vaikščioti tenai man baisiai nudnu!
O! kapai, kapai, kaip čionai tyku,
Viskas apmirę, šalta ir nyku,
Kur ne kur gēlē šiandien dar žysta,
Bet žiūriu rytoj ir vēl ji vysta.

O! kapai, kapai, tēvynē visų,
Man ten lyg baugu, kad viena esu,
Bet neužilgo reiks į ten keliaut,
Duobēje namus amžinus sau gaut.

O! kapai, kapai, kiek čia lavonų!
Daugiau kaip žolēs ant jų blakštienų.
Jie guli ramiai maži ir seni,
Priešai ir draugai, turčiai ir biedni.
O! kapai, kapai, ramybēs vieta,
Kitos ramesnēs nēra ant svieto,
Po vargų tik ten gali atsilsēt,
Nei jokių skausmų ten nereik kentēt.
O! kapai, kapai, kiek tenai žmonių
Guli po žeme, kiek ten nuomonių!
Pavirto dulkēms visi lavonai,
Ir jie kol gyvi linksminos čionai.

Jie lankē kapus, gailējo kitų,
Dar kiti negreit manē eit ant jų,
O šiandien ant jų žaliuoja žolē
Ir apverkia juos su rasa gēlē.

Kiti čia ilsis dar tiktai metus,
Dar kiti seniau, gal jau desētkus,
Nekurie iš jų senai pakasti,
Ir jau nuo visų visai užmiršti.

Šitas čia kapas, žolēms aptaisyts,
Aplenkts vainiku, liauroms apkaišyts,
Antras šale to įgriuvęs visai,
Ledva tik žymu, apleistas jisai...

Tai čia našlaitē tokia gul, kaip aš,
Jai jokių žolių niekas neatneš';
Nēr, kas lankytų kapą jos čionai,
Užmiršta visų miega amžinai.

O! kapai, kapai, jūs glaudžiat visus,
Turtingus, vargšus, našlaičius, našlius,
Ant svieto nēra niekur paguodos,
Gal nors tie kapai ramią vietą duos.

Nuvysiu ir aš greit, kaip ta gēlē,
Arba kaip lankoj pakirsta žolē
Ir niekas manęs niekad neminēs,
Nes aš našlaitē, kas manęs gailēs.

O! kapai, kapai, priimkit nors jūs,
Čia, mano kūnas ilsēdams supus,
Bet dvasia mano kartu nesupus,
Pas Dievą nulēks, ten per amžius bus.

Kovo 23, 1918,
Binghamton, N. Y.

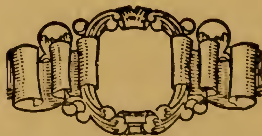

SUDIEV.

(Važiuojant iš Amerikos)

Sudiev! Amerikos šalele,
Priglaudei mane pas savę,
Tu man buvai kaip motinēlē,
Dengei, maitinai tu mane.
Už darbą mano ir storonę,
Tu man atlyginai gerai,
Už vargą mano ir kelionę,
Mane kaip viešnią maitinai.
Gerai man yra čia buvoti,
Nors niekur nieko neturiu,
Bet reikia tēvynēn važiuoti,
Nes pasiilgau nekurių.
Pasiilgau savo šalelēs,
Tautiečių brolių lietuvių,
Ir pasiilgau tos grintelēs,
Kurioj užaugau tarp savų.
Nors ir sugrįšiu į Lietuvą
Nežinau ką rasiu tenai,
Bet jau nerasiu taip, kaip buvo
Gal reiks sugrįšti vēl čionai.
Gal nieko tenai neberasiu,
Nei vietos namelių senų,
Gal tik vienus našlaičius rasiu,
Ant kapų namiškių savų.
Ak! nieko gero niekur nēra,
Bet gyvas į žemę kas lys?
Nors skausmai, ašaros čia tēra,
O tyčia mirti kas-gi drys?

Liūdnumas dažnai man užeina,
Ir nēra, rodos, kas padēs,
Bet viltis pagelbon ateina,
Sako, saulutē gal užšvies;
Ji mane visad nuramina,
Tą vis kalbēdamas, kad "gal"
Su tuo ji mane vis gaivina,
Tada man linksma vēl atgal.
Tu liauk visados nedūsavus,
Sako, dar laimēs trupinys.
Žadētas yra ir del tavęs,
Gal Dievas ir tave atmys.
Ir laukia žmogus taip kasdieną,
Bet ko, tai ir pats nežinai,
O mintis lenda jau ne viena,
Apie senatvę taip dažnai!..
Sudiev! laisvoji tu šalele!
Nors niekam nieko nedariau,
Viena gyvenau našlaitē,
Bet laisvēj vis gyvent geriau,
O gal dabar ir tēvynēje,
Laisvēs saulelē užtekēs,
Mano brangioje gimtinēje,
Liuosybē gal ten pražydēs?..
Sausio 18, 1917,
Kewanee, Ill.

VILTIS.

Ar jūs žinot broliai,
Kas mumis ligšioliai
Nelaimēj ramina
Ir širdį gaivina?
Kas ateitį rodo,
Kas spēkų priduoda,
Su kuom dieną juodą
Gyvent nenubodo?
Kas draugē geroji,
Pagelbon pirmoji,
Prie jauno ir seno
Visados gyvena.
Jei kas jos neteko,
Nelaimingas tapo,
Tokio liūdnums, bēda
Jojo širdį ēda.
Jos vardas yr' viltis,
Pakoliai mums smiltis
Akis neužpylē,
Patol ji mus myli.
Ne tik ligi grabo,
Bet dar ir už grabo
Vilties daug mums žada,
Taip prie doro veda.
Jei vilties nebūtų,
Visas svietas žūtų,
Nes be jos ir viena
Nemiela mums diena.

Balandis, 1917,
Kewanee, Ill.

KĄ MYLIU.

Myliu aš žemę, orą ir dangų
Ir tą medelį po savo langu,
O! kaip malonu ant jo žiūrēti,
Negaliu niekaip atsigerēti.
Tykiai sau stovi nekrut nei lapas,
O kaip pražįsta, malonus kvapas,
Vējalis kada šakeles lanksto,
O jis man langą nuo saulēs dangsto.
Akys pasilsi, kad ant jo žiūri,
Jis malonumą kokį tai turi,
Naolankus visiems, niekad nepyksta,
Kad ir lapeliai nuo šalčio nyksta.
O, kaip aš myliu medelių spalvą,
Kad aš užeinu kur kokią kalvą,
Rodos, per amžius aš ten ilsēčiaus,
Ir su medeliais meiliai kalbēčiaus.
O dar paukštyčiai kad atsilanko,
Tai tada visko jau man pakanka,
Paukšteliai kalbin ir skraido ore,
Man eit iš miško nebesinori.
Myliu, kad saulē rytmetį teka
Ir visi gyviai prabudę šneka;
Linksmūs, kad sveiki sulaukē dieną,
Katras kaip moka garbina Dievą.
Vyturiuk's gieda augštyn iškildams,
Išlinguoj' notas, taktais nutildams;
Praeivio pempē klausia "ar gyvi?
Ir kur tu eini taip anksti Yvi!?"

Myliu, kad migla iš pievų kįla,
Pro medžius saulēs spinduliai šyla,
Pusryčius zuikis skubiai gamina,
Zuikelio pati kopūstus skina.
Myliu, kad ąžuols giles nokina,
Ir voverikēs del savęs skina,
Kiek tada juoko yra žiūrēti,
Kaip jos'ias moka apgaudinēti.
Kevalą vieną išeižus meta
Ir vēlei žiūri ar žmogus mato,
Pamačius čiauška, juokias ir šoka,
Tiktai kalbēti jajai dar stoka.
Myliu, kaip uogos prieš saulę sirpsta,
Plūdis vandenyj lig kaklo mirksta,
Vandenio viršų lapais dabina,
Gražiausius žiedus jame augina.
Myliu rugeliai kada išplaukia,
Kaip graži jūra banguoja lauke,
Gražu klausytis jųjų šniokštimo,
Ten atsisēdus tuoj miegas ima.
Myliu tētušio mažą sodnelį
Ir pro jo šalį viešą kelelį,
Dar aną gojų tuojaus už lauko,
Tylų upelį, kur žuvys plauko.
Upelis sraunus gražiai pliuškina,
Jo šlaituos mergos žirnikus skina,
Krūmuose karklų lakštingals čiulba
Per visą naktį, dainelę ulba.
Gojuj pelēda rēkia, vaitoja,
Tartum lyg žmogus išniręs koją,
Arba sušunka, lyg vaikas verkia
Ir vēl miegoti sau akis merkia.

Myliu gegutės gražų balselį,
Kad užkukuoja pavasarėlį,
Džiaugsmu-linksmumu širdį pripildo,
Nemalonumus visus išdildo.

Gegutė primen' man motinėlę,
Juodoj žemelėj po jovarėlio,
Ausyse girdis josios žodeliai,
Be jos palikus sunkūs vargeliai.

Myliu žąselių didelį būrį,
Kad žąseliukus po sparnais turi,
Aš vėl atmenu savo matutę
Kaip ji globojo mane mažutę.

Meilu atminti anas dieneles,
Kol maža buvau pas motinėlę;
Visiems malonus laikas jaunystės,
Bet dar meilesnis yr' kūdikystės;

Ir man vaidinas mažystės dienos
Po' jos paliko gailestis vienas...
Kaip girioj aidas greitai pranyksta,
Taip laimės dienos jau nesugrįšta.

Myliu aš pievą, žolyną, lanką,
Gražią dienelę, prieš lietų tvanką,
Myliu, kaip lietus vandenį lieja,
Ant žalių medžių deimantus sėja.

O kad po lietui saulė užšviečia,
Atgal paukštyčius giedoti kviečia,
Tada gerėkis tik patogumu,
Kvepiančiu oru, gamtos gražumu.

Myliu! oi myliu saulutės laidą!
Lakštingalėlio žavinčią gaidą,
Naktiniai paukščiai koncertus rengia.
Kada jau tamsa žemelę dengia,

Žinoma, pirma lakštingalēlis,
Mylimas mūsų visų paokštelis,
Jisai sutaisęs savo strunikę
Stebūklingąją traukia dainikę.
Po jo pelēda tuoj atsiliepia,
Tartum išjuokia arba pašiepia,
O gal pritarti ji jam mēgina,
Tiktai, nelaimē, ją miegas ima.
Visi žvēreliai, kur bijo žmogaus,
Naktį sulaukę laiko patogaus,
Lenda iš lapų, urvų ir miško,
Eina jie visi, maisto sau ieško.
Myliu, kad tylus vakaras snaudžia,
Staklēs' mergaitēs jau nebeaudžia,
Nuvargus veidą lenkia prie rūtų,
Niūniuo dainelę, kad ramiau būtų.
Vakarą tykų, kad mēnuo šviečia
Ir pasilsēti žmonelius kviečia,
Gryželē rugius duonelę pjauna,
Aukštai perkūno oželis bliauna.
Prūduose varlēs kurkia, putoja,
"Bobut kur peilis," klausia žalioji,
"Koks, koks margkraunis," ši atsiliepia,
"O ne, juodkraunis," kita pašiepia.
Šunys palakę loja, vampnoja,
Gaidžiai pramigę kakarikuoja,
O žiogai lankoj lyg dalgius pusto,
Linksmūs, kad žolē negruzai skusta.
Keleiviui einant pametus kelį,
Miglotą naktį, kur per miškelį,
Džiaugias, kad kaimoj šunys suloja
Ir aidas miške atsikartoja.

O kaip maloni yr' vasarēlē,
Dieną ar naktį ar vakarēlį,
Visur malonu, pilna gražumo,
Visokie gyviai pilni linksmumo.

O kaip artinas jau rudenēlis,
Neberaliuoja mūs' piemenēlis,
Galvijai bliauti pradeda lauke,
Nenorēdami žiemelēs lauke.

Daržuose lapai pradeda džiūti,
Sodne atolas ir-gi ruduoti,
Tad paukščiai skuba į kraštą šiltą,
Kur vabalēlių yr' kaip pripilta.

Ten jie maitinas visą žiemelę,
Bet kaipsulaukia pavasarēlio,
Kožnas vēl skuba į savo šalį,
Jeigu dar katras palēkti gali.

Kada žemelē kitaip pakrypsta,
Ir vasarēlē nuo mūsų nyksta,
Tad baltas "kyras" žemę užtiesia,
Ant laukų kitus reginius piešia.

Kaip gaspadorius laukus nuvalo,
Lankoj ir girioj žiedus nušalo;
Visos grožybēs nyksta iš miško
Tad mano širdis ko kito ieško.

Einu muzējun žiūrēt paminklų,
Įdomių daiktų, senovēs ginklų,
Ir įvairiausių dailēs dalykų,
Ant kitų žiūrint darosi nyku.

Daugel dalykų negal suprasti,
Kam reikalingi sunku surasti,
O visi savo vietas jie turi,
Ir šimtai žmonių į juosius žiūri.

Ten kaip stebūklų gali matyti,
Gražiausi daiktai vis padaryti,
Kiti išrodo Dievo sutverti
Ir milijonų jie yra verti.
Antai nupiešta vienur bažnyčia,
Auksu išpuošta rodos kad tyčia,
Ji akį traukia, saviep vilioja,
Žmogus matydams, ne viens galvoja:
Kad mūsų tauta tokią turētų,
Prie Dievo melstis labiau norētų,
Visi bedieviai į ją atvyktų,
Ant katalikų dar didžiau pyktų.
(Mat jie vis pyksta ant tų žmonelių,
Kam šie pristatę daug bažnytēlių,
Dar užlaikyti pinigus duoda
Ir apgavikams nepasiduoda.
Paskui jie eina į tas bažnyčias,
O neina į jų kur mulkinyčias,
Vakarus savo gražius parengia,
"Pirmeivių" spyčius lankyti vengia.
Kaip katalikai jau susipranta,
Laikraščius, knygas skaityt pripranta,
Tada bedieviams nebēra vietos,
Iš vieno kampo į kitą mētos.).
Kitur nupiešta gražiausi upē,
Ant kranto žąsų būrelis tupi,
Šalyse medžiai ir gražios pievos,
Rodos, kad ten jas sutvērē Dievas;
Debesys, dangus, aukštai ir mēnuo,
Pro medžius namas su bokštu vienu,
O prie to namo puiki karieta,
Del šešių žmonių sēdēti vieta.

O jau tie žirgai, o tai gražumas!
Kada važiuoja, net rūksta dūmas;
Tai bent artistas nors išsimokē,
Kad gal nupiešti reginį tokį.
Kitur išrodo kaimas, namelis,
Ant kiemo stovi ir piemenēlis,
Gal metų trijų botagą turi
Ir gano vištų didelį būrį.
Tora aplinkui, ant toros puodos,
Šildosi saulēj' šunelis juodas,
O kieme prūdas, plaukioja žąsįs,
Arti už prūdo ganos bērasis.
O kitur kaima numalevota,
Puikiai atrodo visa spalvuota,
Tartum lyg mūro sienos raudonos,
Langai kaip stiklo, durys geltonos.
Aplinkui medžiai lyg apsodyti,
Kiti taip toli, ką tik matyti,
O tarp tų medžių kelelis baltas,
Toliau per upę tiltas iškeltas.
Tas tiltas augštas, dailiai išriestas,
Galai nuleisti, lempoms apšviestas,
O per tą tiltą žmonēs važiuoja,
Dar kiti matos ten meškerioja.
Toliau matytis ežer's ar marēs,
Tai vēl artistas ranka padaręs,
Dieve tu mano, o tai yr' protas!..
Ir išlavintas ir Dievo duotas.
Jeigu nebūtų apdovanotas
Talentu didžiu tas jojo protas,
Tada artistai visi galētų,
Ką tik pamato nupiešt mokētų.

Vienas didžiausiai yra mokytas,
Ir kiek tik gali jau išlavintas,
Bet jis taip puikiai negal nupiešti
Tų visų jausmų žiūrint paliesti,
O kitas lengvai šitą padaro,
Piešdamas visą skonį suvaro;
Tai-gi paveikslas net traukia akį
— Žiūri ir nori, kaip tas kad sakē.
Kitur matytis kažinkoks miestas,
Ant upēs kranto gražiai nutiestas,
Upēje pilna žvējų laivelių,
Ir pilnas valtis veža žuvelių.
Didis tas miestas mūrai gražiausi,
Išrodo dailūs ir turtingiausi,
O kiti balti kokie tai rūmai,
Aplinkui rožių didžiausi krūmai.
Didelis kiemas aptvertas tvora,
Prie vartų stovi stovylų pora,
Žydinčių gēlių daug apsodytų,
Gražių ir niekad dar nematytų.
Visokios gēlēs, rodos kad gyvos,
Žiūrint ant jųjų net ima dyvas,
O tai artistas, taip ištepliokie,
Lapus ir žiedus kaip reik nuduokie!
Visą muzējų apvaikštinējus
Ir visus daiktus apžiūrinējus,
Kitur nei protas negal apimti,
Taip giliai žmogaus patraukia mintį.
"Mumijos" baisų įspūdį daro,
Nusiminiman žmogų įvaro,
O Dieve, Dieve, koks baisus žmogus!
Kol gyvas buvo labai patogus;

O dabar žiūrint net ima baimė
Še kur bus, brolau, ir mūsų laimė,
Grabe užverti ten visi pūsim,
Ir kaip nebuvę ant svieto būsim.
Tenai kur guli gal ir turtingi,
Gal buvo drūti arba garsingi,
Kur šiandien garbė, kur jų slaunumas?
Išnyko taip, kaip nuo vėjo dūmas.
Nors jie muzėjuj' dabar padėti
Ir žmonės eina ant jų žiūrėti,
Nieko gerumo jiems nepriduoda,
Geriau užkastam į žemę juodą.
"Mumija" guli štai kaip baidyklė,
Kol gyvas buvo gal nei šaudyklė
Po ranka niekas nepasisuko
Visi nuo jojo į šalį spruko.
Kur šiandien laimė jo pasidėjo?
Kur tas tvirtumas, ir-gi ant vėjo,
Visas gražumas ūmai išnyko,
Tiktai dar kaulai štai grabe liko;
Bet ir tie patys jau sutrundėjo,
Akys ir dantys štai išbirėjo
Ir visas kūnas pelenais virsta,
Baisu kad žmogui taip yra skirta...
Myliu dar tave muzika miela,
Su visa širdžia ir visa isela,
Kada aš klausaus tavo akordų,
Daugiaus aš mąstau, man daros skurdu.
Muzika žmogaus jausmus gaivina,
Švelnus jos tonas daineles pina;
Muzika kožnam irdį kutena,
Muzika dvasiai priduoda peno.

Liūdna muzika žmogų graudina,
Linksma muzika kojas judina,
Užgriežus šokį, stoja į ratą
Kaip katras moka, taip tas ir krato.
Muzika namuos prie vis ponų,
Muzika teatruos tinka prie monų,
Muzika visur, net ir bažnyčioj,
Valgykloj, sodnuos ir mulkinyčioj.

Gegužis, 1917,
Kewanee, Ill.

* * *

MOTINĒLEI.

Motinēle, tu brangioji!
Mane užauginai,
Ant rankelių linguodama,
Tu mane migdinai.
Kad suverkiau, tu kaip aniols,
Prie manęs stovējai,
Ne tik dieną, bet ir naktį
Mane prižiūrējai.
Tu dabojai mane mažą,
Kad aš nepargriūčiau,
Kur nors kad nesusižeisčiau
Ir vis sveika būčiau.
Kaip karvelis karveliuką
Su burna penējai,
Motinēle, mano brangi,
Nes mane mylējai.

Jei susirgdavau aš kada
Tu didžiau kentējai,
Motinēle, tu del manęs
Tankiai skausmus liejai.
    Daugel naktų tu del manęs
    Akių nesudējai,
    Bet tu, brangi motinēle,
    Vis mane mylējai.
Motinēle už tą gerą
Kuom tau užmokēsiu!?
Savo širdį aš dēkingą
Tau po kojų dēsiu.
    Kol tu gyva motinēle,
    Aš tave godosiu,
    Kaip numirsi, aš už tave
    Melstis nenustosiu.
Liepo's, 1917,
    Kewanee, Ill.

* * *

ATSAKYMAS ANT PONIOS GUDIENĒS „PAKLAUSYKIT MOTERĒLĒS."

Nei vienas negali pykti
Už rodos davimą,
Bet suvartoti negali
Kožną patarimą.
    Viskas gerai ką Gudienē
    Eilēse parašē,
    Ir negerti moterēles
    Prašyte net prašē.

Bet ar neperdaug Gudienē
Vyrams pataikauja?
Ir kaip kur nuo moterēlių
Perdaug reikalauja.
Atsiprašau, aš Gudienēs
Čia nekritikuosiu,
Tiktai keletą nuomonių
Savųjų paduosiu.

Kalēdoti po kaiminkas
Kožna tur atprasti,
Ir naudingą namiej darbą
Visados gal rasti;
Bet linksma visados būti,
Tai ne kožna gali,
Jeigu spaudžia vargai, bēdos,
Juokai ein' į šalį.

O lietuvių šeimynose
Bēdų nepritrūksta,
Iš tūkstančio gyven' vienas
Kuriam nieks netrūksta.
Ir tų bēdų priskaitytum
Devynes galybes,
Kurias kenčia mūs tautiečiai
Ne del jų kaltybēs.

Priežastis skurdo didžiausi:
Apšvietimo stoka,
Katrie yra apsišvietę,
Geriau gyvent moka.
Bet visiškai apšvietimas
Nepanaikin' skurdo,
Yra ir daugia upriežasčių
Kurios vargan murdo.

Tai-gi vyrą vis bovyti,
Kaipo mažą vaiką,
Ir prieš jį vis tik šypsoti,
Tai būtų perpaika.

Moterei visokių dienų
Perleist prisieina,
Ar-gi gali vis šypsoti,
Kad vyras pareina?

Sakai, "vyras mus užlaiko..."
Tai tas neteisinga,
O kad buvai netekējus
Juk buvai laiminga;

Mergina yr' laimingesnē,
Nē kaip moteriškē
Kuri turi kokį ežį
Nelemtą vyriškį.

Kiek yr' vyrų, kur moterį
Nelaimingą daro,
Pusē amžiaus nesulaukus
Į kapus nuvaro.

Jis įtraukęs ją į vargą
Už nieką ją turi,
Priežasčių po kampus ieško
Kreivai į ją žiūri.

Kitas yra ir nebiednas,
Namus pasistatęs,
Ir kaip tik su medžio piūklu
Pačią piaut papratęs.

Jei už centą jijē vaikui
Ką norint nupirktų,
Tai jau vyras tikrą peklą
Namuose privirtų.

Čia tris centus aš padėjau
Kur, sako, pražuvo?
Tu užmiršai, kad uždirbti
Sunkiai mano buvo.
— Vaikui obolį nupirkau,
Mielas Jonai, tarė,
Bet jis vistiek per savaitę
Pačią už tai barė:

Tau nebrangūs tie trys centai,
Kad tik tau prapirkti,
Bet kad reiktų tau dirbtuvėj
Taip kaip man uždirbti,
Tad žinotumei kaip brangūs
Ir trys centai yra,
Gal taip daugiau neeikvotūm
Brangių centų vyro.

Taip jis ją visados piauna
Tai ne pirmą kartą,
O pati nabagė kenčia
Biauriau kaip pakarta.
Jei sušneka kur su žmogus
Vyras im' šnairuoti,
Nieko blogo nepatyręs
Prisakymus duoti.

Aš nestoju už moteris;
Yra jų visokių,
Gerų, prastų, vidutinių,
Arba dar kitokių...
Visai yra netikusių
Nei motere būti,
Girtuoklių, apsileidėlių
Purve gal supūti.

Žinoma, jei tokia katram
Vyrēliui pakliūna,
Tai toks visą savo amžių
Nelaimingas būna.

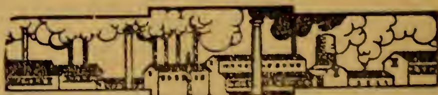
Bet moterų tokių mažai
Šią gadynę yra,
Moteris vis yra gera
Jei tur gerą vyrą.

Ant to yra vyro galva
Moterę valdyti,
Jeigu kur nors ji paklydo,
Gražiai pamokyti.

Juk visados minkšta širdis
Pas moterę yra,
Ir tikrai ji jo paklausys
Jei tur gerą vyrą.

Bet jau lyžintis prieš vyrą,
Tai neišsimoka,
Jeigu katra taip darytų,
Tai proto būt stoka.

Kovo 12, 1917,
Kewanee, Ill.

NAŠLAITĒ.

Našlaitē viena be namų,
Gyvenu tarpe svetimų,
Kaipo paukštelis be gūštos,
Gyvena vienas ant šakos.

Giria paukštelį nuramin,
Miela naktelē jį migdin,
O mane slegia liūdēsys,
Nēra kas mane nuramys.

Paukštelis grūdą kad paims
Nuo jo jau niekas neatims,
O man ir tą kąsnį duonos,
Pavydai traukia iš burnos.

Paukštelis liūdnas tol skraidys,
Kol sau lizdelį sutaisys,
O man per amžius be namų
Reiks skursti tarpe svetimų.

Aplinkui visur tik juoda,
Linksmumo nieks nepriduoda
Ir širdį spaudžia, kaip akmuo,
Kur einu visur neramu.

Gerai kam laimē šypso vis,
O man gal niekad neprašvis
Jau taip per amžius reiks liūdēt,
Nuo svieto apkalbos kentēt.

Kaip niekis ant svieto skurstu,
Kiek spēkos leidžia vis krutu,
Ir tykiai kampelyj būnu,
Rodos, kad niekam nekliūnu;

Bet kur čia žmonēs iškentēs,
Liežuvius savo. kur padēs,
Jeigu nekalto nenuplaks,
Patoliai, koliai jiems pakaks.

Kalba, malūnas tartum mal,
Ir su liežuviais kalte kal,
Nei patys jie nežino ką,
Ot bile kalba ir gana.

Jei kas gyventų ir šventai,
Apkalbēs jį kaip bernatai;
Pasaulēj negimē dar toks,
Kurs pagal visų dūdas šoks.

Liepos 17, 1917,
Kewanee, Ill.

KARĒ PASIBAIGĒ.

Pasauliui džiaugsmo nēra galo,
Kad karē jau pasibaigē,
Juk kožnas linksmintis privalo,
Kožno širdis tur būt smagi...

Visi tuštybes tik vajoja
Ir su barškučiais barškina,
Šaukia hura! ir rankoms ploja,
Su kuom kas turi skambina.

Bet ar prikels brolius iš kapų,
Kurie paguldē savo galvas?
Tūkstančiai krito kaipo lapų
Lavonų pūna pilnas kalvas!

Ar sulauks pačios savo vyrų,
Kurie žuvo karēs laukuose?
Ar sulauks sesēs mylimųjų,
Kurie jau ilsisi kapuose?!

O! nēra laimēs, nēra džiaugsmo,
Bus daug dar ašarų karčių,
Daug plyš širdžių nuo baisaus skausmo,
Kurie nesulauks grįžtančių.

Vienur verks motinos sūnelių,
Kitur našlaičiai verks tēvų,
Dar kitur pačios savo vyrų,
Arba mylimos mylimų.

Jos vilko didžią vargų naštą,
Ir laukē diena nuo dienos,
Ar neapšvies saulē jų krašto,
Po šitos karēs kruvinos;

Bet štai nelaimē, jau negrįšta
Mylimi iš karēs laukų,
Bet nekurie linksmintie's drįsta,
Nors kiti verkia ant kapų.

Dar kiti grįš be rankų-kojų,
Pačioj jaunystēj sužeisti,
Brangūs broliai mūsų artojų,
Kur kaip levai buvo tvirti.

Tai kur čia džiaugsmas, kur čia laimē
Matant šitokius reginius?
O dar pamąsčius ima baimē,
Kaip dar po karēs sviete bus!

Visur baisiausios ligos siaučia,
Ir skerdžia tūkstančius žmonių,
Delto širdis džiaugsmo nejaučia,
Ir nelinksminas tarp kitų.

Tas gal linksmintis, kurs be jausmo
Gyvena ant svieto ramus,
Toks nepažįsta širdžių skausmo,
Žiūr kur tik pasilinksminus.

Lapkričio 11, 1918,
Binghamton, N. Y.

